

Arrest

nr. 230 006 van 10 december 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VAN DER STRAETEN
Justitieplein 5 / 1
9200 DENDERMONDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 augustus 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 17 juli 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 september 2019 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DE LIEN, die *loco* advocaat K. VAN DER STRAETEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 januari 2019 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, op grond van artikel 47/1, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

vreemdelingenwet). Op 17 juli 2019 wordt een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Naam: F.

Voornaam: E. H.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 23.09.1987

Geboorteplaats: G.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 29.01.2019 gezinshereniging aan met S. E. F. A., van Spaanse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Echter, de verwantschap tussen betrokkene en de referentiepersoon werd niet afdoende aangetoond.

Volgende geboorteakten werden voorgelegd:

- akte n°1333 op naam van betrokkene, E.H.F. (°1987): vader A. (1952) - moeder F. (°1960)

- akte n°202 op naam van de moeder van betrokkene, F.E.H. (°1960): vader M. (°1928) - moeder Z. (°1948)

- akte n°324 op naam van de referentiepersoon, S. A. (°1967): vader B. (°1914) - moeder D. (°1930)

- akte n°320 op naam van de halfzus van de referentiepersoon, S. Z. (°1952): vader B. (°1914) - moeder O. (°1920)

Uit deze geboorteakte blijkt niet op welke manier betrokkene en de referentiepersoon aan elkaar verwant zijn.

Daarnaast werden volgende attesten voorgelegd:

- ‘attest van meerdere echtgenotes’ n°225/2019 dd. 17.06.2019 waarin de lokale Marokkaanse autoriteiten verklaren dat B. S. meerdere echtgenotes had, zijnde D. E. F. (moeder van de referentiepersoon) en O. S. (moeder van zijn halfzus)

- ‘attestation de lien de parente’ n°72/2018/E.C. dd. 02.10.2018 waarin de lokale Marokkaanse autoriteiten verklaren dat betrokkene via zijn moeder verwant is met de referentiepersoon

Echter, ook deze attesten tonen niet aan op welke manier betrokkene en de referentiepersoon aan elkaar verwant zijn. Met betrekking tot het ‘attestation de lien de parente’ n°72/2018/E.C. dd. 02.10.2018 dient opgemerkt te worden dat de grootmoeder van betrokkene, geboren in 1948, en de halfzus van de referentiepersoon, geboren in 1 De onnodige vermelding doorhalen. 2 Enkel invullen indien de vreemdeling over een dergelijk identificatienummer beschikt. 3 Het passende vakje aankruisen. 4 De hoedanigheid van de staatssecretaris die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft aanduiden. 1952, niet dezelfde persoon. Er blijkt niet op welke andere manier betrokkene via zijn moeder aan de referentiepersoon verwant zou zijn.

Op basis van het geheel van de voorgelegde documenten wordt de verwantschap tussen betrokkene en de referentiepersoon onvoldoende bewezen. Betrokkene kan bijgevolg geen aanvraag gezinshereniging indienen in functie van de referentiepersoon op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Er is geen sprake van een verwantschap tussen betrokkene en de referentiepersoon. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"2.1. Eerste middel: schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel io. art. 47/2. art. 47/3 Vw. en art. 44 Verblijfsbesluit

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen stipuleert in artikel 2 en 3 als volgt:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

"Afdoende" impliceert volgens rechtspraak van de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen "dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing" (RW arrest nr. 186 105 van 27 april 2017).

De administratieve overheid dient in het kader van haar materiële motiveringsplicht bij de beoordeling van de aanvraag uit te gaan van de juiste feitelijke gegevens, zij dient deze correct te beoordelen en niet in onredelijkheid tot een besluit komen.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Art. 47/3 Vw. §2 stelt:

"De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel."

De motivatie voor het weigeren van verblijf van meer dan drie maanden is gebrekkig en voldoet niet aan de hierboven omschreven criteria.

Waar verweerder in de bestreden beslissing stelt dat de verwantschap onvoldoende is aangetoond, worden enkel elementen aangehaald die de graad van verwantschap in vraag stellen. De eerste vraag

die hierbij dient gesteld te worden is het belang van de graad van verwantschap voor het kunnen aanvragen van gezinshereniging op basis van artikel 47/1 Vw.

De wet voorziet geen beperking in graad van verwantschap of vereiste dat de graad van verwantschap zou worden bewezen.

Art. 44 Verblijfsbesluit maakt enkel melding van het bewijs aangaande de bloed- of aanverwantschap, zonder dat daarbij bewijs van de graad van verwantschap als vereiste wordt vernoemd.

Het attest van verwantschap (stuk 5: attest van verwantschap) afgeleverd door de Marokkaanse autoriteiten vermeldt dat:

- F. E. H. geboren op 23 september 1987, zoon van A. zoon van K. en van F. dochter van M.*
- A. S., geboren op 31 augustus 1967, zoon van B. zoon van J. en van D. zoon van A.*
- Met elkaar verwant zijn via de moeder van de heer F. E. H.*

Deze akte bevat de nodige apostille en gelegaliseerde vertaling.

De bestreden beslissing motiveert niet dat de inhoud of geldigheid van dit attest van verwantschap zou betwist worden.

Verzoeker is zich er overigens van bewust dat betwistingen met betrekking tot de erkenning van de buitenlandse authentieke akte op zich behoren tot de bevoegdheid van de familierechtbank, maar dit neemt niet weg dat de Raad de wettigheid dient te beoordelen van de weigering tot toekenning verblijf en aldus kan nagaan of de motivering van de bestreden beslissing tot weigering afdoende is om het gevraagde verblijfsrecht te weigeren.

Verweerder toont geenszins aan afdoende onderzoek te hebben gevoerd naar de rechtsgeldigheid van voorgelegd attest van verwantschap conform art. 27 en 28 WIPR.

Er wordt in de bestreden beslissing louter verwezen naar één van de voorgelegde geboorteaktes waarop één geboortejaar verschillend is, waarbij de geldigheid van het voorgelegde attest van verwantschap op zich niet betwist wordt.

Door dit verschillende geboortejaar bestaat volgens de verwerende partij onzekerheid over de graad van verwantschap.

Voor zover dit relevant zou zijn (hetgeen wordt betwist), dient grondig gekeken te worden naar de verschillende voorgelegde aktes (waarin naar Marokkaanse gewoonte slechts in beperkte mate familienamen worden opgenomen).

De geboorteakte van verzoeker vermeldt:

- Geboren op 23 september 1987 te G.*
- Vader: A. zoon van K., geboren in 1952 te O. H.*
- Moeder: F. dochter van M., geboren in 1960 te G.*

De geboorteakte van de referentiepersoon vermeldt:

- Geboren in 1967 te T., fractie A., stam Sbouya Ait Baamran, met dag en maand als toevoeging aan de geboortedatum 31 augustus 1967*
- Vader: B. zoon van J. zoon van B., geboren in 1914 te T.*
- Moeder: D. dochter van A? zoon van M., geboren in 1930 te T.*

De geboorteakte van de moeder van verzoeker vermeldt:

- F.E.H.*
- Geboren in 1960 te G.*
- Vader: Mohamed zoon van M. zoon van O., geboren in 1928*
- Moeder: Z. dochter van B. zoon van J., geboren in 1948*

De geboorteakte van de grootmoeder van verzoeker/halfzus van de referentiepersoon vermeldt:

- Z.S.*
- Geboren in 1952 te T. fractie Aznaga stam Sbouya Ait Baamran*

- Vader: B. zoon van J. zoon van B., geboren in 1914 te T.
- Moeder: O. dochter van A. zoon van A., geboren in 1920

Het attest van meerdere echtgenotes vermeldt, op basis van een attest van de wijkagent van Aznaga (cfr. Fractie Aznaga vermeld op de geboorteakte van de referentiepersoon)

- B.S. zoon van J. zoon van B., geboren in 1914
- O.S.
- D. E. F. dochter van A. zoon van A., geboren in 1930

De aanduiding van het geboortjaar van de moeder van F. E.-H. in de geboorteakte van deze laatste betreft een vergissing. Deze vergissing werd inmiddels rechtgezet, (stuk 11: uittreksel geboorteakte F. E.-H. afgeleverd op 15/08/2019)

Uit de mate van overeenstemming tussen alle andere gegevens van de verschillende voorgelegde aktes, zeker gecombineerd met het attest van verwantschap (waarvan de geldigheid in de bestreden beslissing niet betwist wordt), kan verweerder niet voorhouden dat de graad van verwantschap onduidelijk of onzeker is.

Verweerder diende dan ook verder onderzoek te doen naar de andere vereisten voor de aanvraag tot gezinshereniging, hetgeen niet gebeurd is.

Gelet op al het bovenstaande schendt de verweerder de verplichtingen haar opgelegd onder de voornoemde bepalingen.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

Verzoeker voert aan dat artikel 47/3 van de vreemdelingenwet geen beperking voorziet in de graad van verwantschap. Ook artikel 44 van het vreemdelingenbesluit vereist enkel dat een bloed of aanverwantschap wordt bewezen, maar voorziet niet in een beperking van de graad van verwantschap.

Verzoeker verwijst naar het attest van verwantschap afgeleverd door Marokkaanse autoriteiten (stuk vijf bij het verzoekschrift). Volgens dit attest is verzoeker, F.E.H., geboren op 23 september 1987, de zoon van A., zoon van K. en F., dochter van Mohamed. De referentiepersoon A. S., geboren op 31 augustus 1967, is de zoon van B., zoon van J. en D., zoon van A. Ze zijn aan elkaar verwant via de grootmoeder van verzoeker, Z.

Verzoeker voert aan dat de aanduiding van het geboortjaar van de moeder van F. E. H. in de geboorteakte van deze laatste een vergissing betreft. Deze vergissing werd inmiddels rechtgezet met een nieuw uittreksel uit de geboorteakte van F. E.-H. (stuk 11 bij het verzoekschrift), afgeleverd op 15 augustus 2019.

Verzoeker stelt dat op grond van een vergelijking van de gegevens, vermeld op de verschillende voorgelegde aktes, in combinatie met het attest van verwantschap, niet kan worden volgehouden dat de verwantschap onduidelijk of onzeker is. Verweerder diende dan ook verder onderzoek te voeren naar de andere voorwaarden voor de aanvraag van gezinshereniging.

De Raad merkt vooreerst op dat in de bestreden beslissing geen verdergaande voorwaarden worden opgelegd dan de wet vereist. Nergens wordt in de bestreden beslissing vereist dat een bepaalde "graad" van verwantschap wordt aangetoond. Daarentegen wordt gemotiveerd dat de verwantschapsband tussen verzoeker en de referentiepersoon niet voldoende is aangetoond. De verwerende partij acht het niet duidelijk op welke wijze verzoeker via zijn moeder aan de referentiepersoon verwant zou zijn.

Blijkens de gegevens van de zaak zou de referentiepersoon de grootmoeder van de verzoeker zijn. Kernpunt van de discussie is of S.Z., de halfzus van de referentiepersoon (S.A.), dezelfde persoon is als verzoekers grootmoeder, Z., waardoor er al dan niet een familiale band zou bestaan.

Z. is de grootmoeder langs moederszijde van verzoeker, F.E.C. Zij werd geboren in 1948 en is de dochter van B., zoon van J.

S.Z. is de halfzus van de referentiepersoon S.A. Zij is geboren in 1952 te Tiouadag. Net als S.A. is zij de dochter van B., zoon van J., zoon van B geboren in 1914 te Tiouadag.

De verwerende partij betwist echter dat Z., geboren in 1948, dochter van B. zoon van J., dezelfde persoon zou zijn als S.Z., geboren in Tiouadag in 1952, dochter van B., zoon van J.

De Raad merkt vooreerst op dat van Z. enkel de voornaam gekend is. Ook de geboorteplaats wordt niet vermeld. Het feit dat zij dezelfde voornaam draagt, biedt erg weinig grond om haar te identificeren met S.Z. Het is geenszins onredelijk te oordelen dat het feit dat van twee personen, waarvan enkel is gekend dat ze dezelfde voornaam delen, en die geboren zijn in een ander jaar, niet is aangetoond dat het om dezelfde persoon gaat. Het feit dat zowel Z. als S.Z. een vader hebben die B. heet, die de zoon was van J., volstaat evenmin om toch nog vast te stellen dat het om één en dezelfde persoon zou gaan. De aktes met betrekking tot Z. vermelden ook hier enkel de voornamen B. en J., zonder vermelding van de familienaam, het geboortjaar of de geboorteplaats. Het gaat daarbij ook niet om bijzonder zeldzame namen in de Marokkaanse context, zodat het enkele feit dat de vader en grootvader van Z. en S.Z., die dezelfde voornamen zouden delen, niet van aard is om alsnog aan te tonen dat Z. en S.Z., ondanks de strijdige geboorteaktes, dezelfde persoon zouden zijn.

In het middel voert verzoeker vervolgens aan dat het gaat om een vergissing en dat hij op 15 augustus 2019 een verbeterd geboorteattest heeft neergelegd. De beslissing werd evenwel genomen op 17 juli 2019, zodat de verwerende partij hiervan niet op de hoogte kon zijn. De verwerende partij kon dan ook niet met dit stuk rekening houden. In de mate verzoeker aanvoert dat de verwerende partij bijkomend onderzoek moest voeren naar de identiteit van Z., merkt de Raad op dat van een aanvrager van een toelating tot verblijf als familielid van een burger van de Unie redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij alle nuttige elementen en bewijzen aanbrengt opdat de gemachtigde kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden om het gevraagde verblijf te verkrijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt immers evenzeer ten aanzien van de verzoeker of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Het is aan de verzoekende vreemdeling om de nodige documenten aan te brengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of hij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). De verzoekende partij kon zich daartoe informeren en/of een beroep doen op een raadsman. Het komt de verzoekende partij toe om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen en zich te bekwamen in de verblijfsprocedure die zij instelt om haar aanvraag zo volledig mogelijk te staven.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.3. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"2.2 Tweede middel: schending van art. 8 EVRM en art. 74/13 Vw.

Het privé- en familieleven van verzoeker maakt een tweede en bijzondere specifieke omstandigheid uit.

Art. 8 EVRM stipuleert:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economische welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en de vrijheden van anderen.

" Dit artikel primeert op de bepalingen van de Verblijfswet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029).

Overeenkomstig artikel 8 EVRM zijn staten verplicht het recht op een familie- en gezinsleven te eerbiedigen en hiervoor de nodige middelen op een actieve wijze aan te wenden. Deze legale fundering is van zeer doorslaggevend belang.

Het is correct dat deze eerbiediging niet absoluut is, maar de uitzonderingen dienen beperkend te worden geïnterpreteerd en dienen proportioneel te zijn. Het is de taak van de administratieve overheid om vóór het nemen van een beslissing zoals deze die bestreden wordt, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen.

Hierbij is het nodig dat een belangenafweging wordt gemaakt, wat door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds als volgt werd verwoord (R.v.St. arrest van 31 maart 2017, nr. 184.951):

"Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde."

De nood aan deze belangenafweging wordt hernomen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Verzoeker voert aan dat de gemachtigde gefaald heeft de nodige en correcte belangenafweging te maken in het kader van art. 8 EVRM.

Hoewel de geldigheid van het attest van verwantschap in de bestreden beslissing op zich niet wordt betwist, stelt de verwerende partij dat de graad van verwantschap onduidelijk zou zijn (wat nochtans niet het geval is, hetgeen reeds werd besproken in het eerste middel).

In elk geval is bloedverwantschap geen vereiste voor het bestaan van een beschermenswaardige relatie in het licht van art. 8 EVRM.

Met dit familieleven werd geen rekening gehouden door de administratieve overheid, minstens werd een kennelijk incorrecte belangenafweging gemaakt, rekening houdend met de afhankelijkheid tussen verzoeker en zijn grootoom.

Verzoeker maakte deel uit van het gezin van de referentiepersoon en overleeft sinds het vertrek van zijn grootoom enkel dankzij diens financiële steun. Hij beschikte zelf niet over enig inkomen.

Dit gezinsleven werd dus niet opgebouwd tijdens illegaal verblijf.

Sinds zijn aankomst in België heeft hij steeds bij zijn grootoom verbleven.

Gezien al het bovenstaande is er zeker sprake van een beschermenswaardige familiale relatie.

Met de voorgelegde stukken met betrekking tot deze gezinsband en afhankelijkheid werd op geen enkele wijze rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

De motivering in de bestreden beslissing is hierom niet draagkrachtig in het licht van art. 8 EVRM, gezien blijkt dat de gemachtigde geen correcte afweging heeft gemaakt tussen de belangen van de staat in het voeren van een immigratiecontrole enerzijds, en deze van verzoeker en zijn familie anderzijds.

Uit al het bovenstaande blijkt dat het middel ernstig is.”

2.4. In de mate verzoeker aanvoert dat ten onrechte werd geoordeeld dat de verwantschapsband niet zou zijn aangetoond, is uit de bespreking van het eerste middel reeds gebleken dat de verwerende partij niet op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft geoordeeld dat de verwantschapsband niet afdoende werd aangetoond.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu is niet betwist dat de huidige situatie een situatie van eerste toelating tot verblijf betreft.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van

onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen ertoe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 46; EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

De bestreden beslissing motiveert *in casu* dat, naast het gegeven dat er geen verwantschap tussen verzoeker en de referentiepersoon werd aangetoond, de bestreden beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Het enkele feit dat verzoeker in België bij zijn – beweerde – grootoom zou verblijven en in België ten laste wordt genomen, houdt niet in dat er sprake zou zijn van uitzonderlijke omstandigheden die aanleiding geven tot een positieve verplichting in hoofde van de Belgische overheid. Verzoeker voert in het middel geen concrete elementen aan die op dergelijke omstandigheden zouden kunnen wijzen.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend negentien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT